

נשלחים מברקים ותזכירים למשרד הד' תותי החברה ליצוא תשמישי קדושה, וב- חזרה — והעסק תלוי בינתיים באויר.

הם דיברו אנגלית

בהתקרב החורף נפתחת שוב בארץ עונת "מסיבות הקוקטייל". מדי יום ביומו נערכות מסיבות אלה בחוגים שונים ולרגלי סיבות שונות, לעתים אף משונות. כדוגמת בירות עולם אחדות, נוצר עתה בארץ הנוהג להשתמש בבתיהם היפים של העשירים, כדי לערוך שם מסיבה מטעם חוג או מוסד לכבוד מישהו מהחברה הגבוהה, איש רוח, שליח וכו'. בעצם, זהו פתרון לש' ביעת רצונם של שני הצדדים: עורך המ' סיבה ומספק הממון, החרד מאד אחר כך שיוצין ויתפרסם בחברה (בביתו של מר... התקיימה אמש מסיבת קוקטייל לכבוד... נוכחו בין השאר...)

לפני ימים אחדים נערכה מסיבה כזאת בביתו של איש ציבור עשיר לכבוד אורח מחוץ לארץ. בעוד שהאורח השתול מאד לדבר עברית, הירבו יתר הנוכחים לדבר אנגלית (אחרים מהם בצורה משובשת ביד' תר). בינתיים הסתלק האורח, שלכבודו נערכה המסיבה, ונשארו במקום רק הישר' אליים, אולם האנגלית המשיכה לשלוט. ו- היתה שם אשה אלגנטית אחת, שדוברת בכמה שפות, והיא סיפרה על מסעותיה בעולם וביתה בניו-יורק, כל הסימנים שבה אמרו, כי היא "נסיכה רוסית", שהתאקלמה בארצות האנגלו-סקסיות, עד אשר בסוף המסיבה הזדמן למקום איש פתחתקה בעל מצב רוח מרומם ופנה אליה: "רחל'קה מה את עושה מה?".

ארצנו זו

אינגריד ברגמן זורחת כאן בקסם נעוריה; אולם הנה רובינה היתה מש' חקת בטרגיקה כנה יותר ובאנושיות עמוקה יותר ("הארץ"). — בלחיצת ידיים נס' רדו חברי מועצת העירייה איש מרעהו ופינו את מקומם לנציגי העיר החדשים, הנק' המים עדיין ברחובות להיבחרם ("הקול"). — להט הבחירות פגע, כנראה, באחד מקרייני "קול ישראל" שהר' דיע בשעת קריאת החדשות, כי מפא"י קוראנים נפלו בשבי. אחר שתיקת מבוכה תיקן עצמו: כוונתו היתה לומר: מא' תיים קוראנים ("גירסולם פוסט"). — אשתקד הצבענו בעד אגודת ישי' ראה, ספרה אשה ביד אליה, תלאיבי, שמנו, איפוא, פתקה א'; השנה — הח' לטנו לטובת המורחי, שמנו — פתקה מ' ("המודיע"). — בין מאות שמות המשפחה הלועזיים שהוחלפו בעבריים יש גם שינוי בכיוון הפוך: הגברת רחל אי' לת החליפה את שמה בברנזה רהפליד ("מעריב"). — גנבים מוסיקי' ליים פרצו לחנותו של קובלסקי לכלי-נגינה, מול בניין גינראלי, ירושלים, וגנבו אקורדיון, מנדולינה, צ' חצוצרות, חליל, 30 מפותחות פה ("הארץ").

רים בעקבות שני רוכבים חשודים והגיעו לפרדס עזוב דרומה ליפו. במקום נמצאו סוס, פרד וחמור שחוסים. מלבד אלה נמצאו סימני שחיטה בקנה מידה גדול של החיות הללו. שני הרוכבים לא היו

מתחלק בין המוסדות הממשלתיים והצי-בוריים. כמויות זעירות מסתננות ליומה הפרסית. 200,000 טון לשנה. הידיעה על שיקום בית החרושת "שמשון" בהר-טוב

קודרת. התיקים נערמו על השולחנות, עד שפקיד עצבני אחד לא ראה עוד את רעהו, העצבני לא פחות. לאט לאט התגבשה תמר'נה: בסך הכל נפסלו 1000—900 מכוניות פרטיות, אשר הוצאתן מכלל שימוש לא

ידיד-מפא"י שחרה שלח... יש לו צרות.

הפצוץ כליד חורי וזאדימיר לנין מאז באו הקומוניסטים...

פרשים ספורטאים, אלא פשוט הביאו את הסוסים בצורה כזאת לגרדום.

המשרה סבורה, כי גניבות הסוסים והפרדות שרבו כל כך, בחודשים האחרון נים, כרובן אינן מבוצעות על ידי מסתננים כפי שסברו קודם לכן...

קצת לא-נעים

גם משרד הדתות החליט לבסוף לתרום את חלקו בתכנית הממשלתית להגדלת הי' צוא. ואם ישאל מישהו מה למשרד הדתות וליצוא, התשובה היא: יש ויש. הגויים יודעים איך להפוך לדולרים את העפר מהר הזיתים ואת מימי הירדן והיהודים — למרות הביקוש לאבן-שיש שלנו מכל קצ-חי העולם — לא ידעו איך לנצל את הי' אוצרות הטבעיים המועטים של המדינה.

החליט מי שהחליט לשלוח סוכן לאר' ה"ב לרכוש מועדמים ללוחות שיש להני צחת זכרון קדושי השואה של הנאציזם.

כשהגיע לנקיבת המחיר התעוררו חי-לוקי דעות. 5 דולרים בעד לוח אינם הר' בה, עשרה דולרים בעד חתיכת שיש קט' זה עם כתובת אינם מעט... בינתיים יצא הסוכן לארה"ב ומכר בימים מועטים 3,000 לוחות שיש במחיר של 25 דולר היחידה... וכך נוצר סלע המחלוקת.

הסוכן טוען שעליו להכניס רק 10 דר' לר' בעד לוח (הכספים מונחים כבר בבנק בארה"ב) והיתר הוא דמי טרחה עבורו ועבור השמש, הרב וכו'. ייתכן שעם הסו-כן היו כבר באים לעמק השווה, אבל במשרד הדתות התעוררו בינתיים היסוסים. לעשות "ביונס" בהנצחת נשמות הקדושים על הר' ציון ובדולרים דווקא — קצת לא נעים.

נתקבלה בסיפוק ע"י הממשלה ובעיקר ע"י האוצר. בארץ נמצאים חמרי גלם למכביר לייצור מלט, אבל אין חרושת מתאימה. כדי להקל על המחסור ולהביא מלט מחו"ל אולם "הקומץ אינו משיביע את הארץ". המחסור עמד בעינו, והממשלה עוד הגביר רתהו וביטלה לפני חודשים את ייבוא המלט. הפעלת בית החרושת בהר-טוב, שתפוקתו נאמדת ל-200,000 טון לשנה עמדה לאון את הצריכה והייצור בארץ. מר נחום מן התקשר עם קבוצת בעלי הון חדשים, הון החברה הוגדל במידה ניי כרת והזומן ציוד חדש בחו"ל. לפי התכ-נית עמד "שמשון" להזרים את תוצרתו לשוק במחצית השנה הבאה.

בית חרושת לזמנ' בלי מלט. מר דוד הכהן, מנהל "סולל בונה", לא שמח ביותר כשקיבל את הידיעה על הפעלת מפעל מתחרה ב"נשר", אבל "בין כה ובין כה יפלו לידנו" — אמר לנפשו. ונבואות התגשמה חיש, לאחר חיפושים ממושכים, לא נמצאה אף חברת בנייה אחת, שתוכל לקבל על עצמה את ביצוע עבודות השיקום, בהר-טוב (למי יש מלט ומכוונות?) ובלית' ברירה נמסרה ההזמנה ל"סולל-בונה". הי' עבודות החלו במול לפני חודשים: לנמלי המדינה הגיעו המכוונות החדשות ביותר שהוזמנו, אבל לפתע, סופו! "סולל-בונה" הפסיקה את העבודה ב"הר-טוב". הסיבה: חברת "שמשון" לא עמדה בהתחייבותיה הפיננסיות.

בינתיים נשארה "סולל-בונה" החברה המונופוליסטית לבנייה. מחיר של שק מלט ב"שוק השחור" עלה ל-2 1/2 ל"י, ושלידי בתים בלתי גמורים מצפים להשלמתם, ורק אחרי לחץ מצד השלטונות באו הצדדים לידו "פשרה".

שניים שרכבו בעילה

כאשר גילתה משטרת יפו השבוע "בית מטבחיים", שבו היו שוחטים סוסים וחי מורים, הוכח סוף סוף שחלק ניכר למדי של האוכלוסיה חי על בשר שמקורו מפוקפק למדי. שני אנשים נעצרו והשאלה המשפטית שעלתה עתה על הפרק היא: האמנם אסור לסחור בבשר סוס או חמור (שאינם נכללים בקיצוב ומשום כן גם לא חל עליהם לוח המחירים)? כמוכן, שאין זה מונע להביא את החשודים לדיון באשמות אחרות, כגון עבירה על חוקי בריאות הציבור וכו'...

הדבר התחיל בזה שתושב יפו, שבעל המסעדה רוכש לו רגשי כבוד, סעד את לבו ב"סטטיק" הגון. לא היה בזה כל דבר חשד, מאחר שזה קרה "ביום בשר". לרוץ המול היה אותו לקוח רופא וטרינארי מקצועי, וכפי שטוענים הבקאים בדבר, הרי בשר הסוס מתוק. בדק הלכות את המלחיה, שמא טעה בעל המסעדה והכניס לתוכה סוכר במקום מלח. החשד נחבדה. בדיקת יתר הבשר במטבח העלתה כי כולו מתוק.

החקירה שהתנהלה במרץ גילתה את שרשרת האספקה. במוצאי שבת יצאו שוט'

תגרום אף לחיסכון של אתון אחד מכלל תצרוכת הבניין בארץ.

מי לא קיבל רשיונות תנועה? אנשים הממעטים ממילא לנסוע במכוון ותיים (הקי' טנות ברובן), וישתמשו מעתה במוניות הצורכות כמות גדולה פי 4. אולם בינתיים נגרמו תקלות בלתי-ספורות למפעלים חיר' גיים: אנשים עסוקים עומדים בתור, ופקידים עייפים מנחמים: מילא, ועדת הערעורים תחזור מכוניות רבות לשימוש.

הסידורים הפורמליים ארכו 3 חודשים. תוקף הרשיונות החדשים שהוצאו הוא עד יום 31 בינואר, 1951. בעוד חודשים בערך יטבעו שוב עשרות פקידים אומללים במבול של גיירות, והטיפול יארך שוב כמה חדי-שים...

שוטר לכל מכונית. בעוד שפקידי התנועה חשבו מה שחשבו בסתר לבם, ביטאו השוטרים את דעתם בגלוי. שר המשרה מחה: החוק אינו ניתן לביצוע. כדי שהאוצר יחסוך 50,000 לירות בבניון, תהיה המשרה נאלצת לבזבז מאות אלפי לירות שאינם בתקציבה.

גם התקנות עצמן בלתי-מעשיות עד כדי גיחוך. בכל ארץ קיבלו אנשים את אותו "א" המסמן כי מותר להם לנסוע 15 ק"מ מביתם — ולוא רצו להקפיד על ביצוע הפקודה היו השוטרים צריכים לחקור בכל מקרה היכן גר האישי. אמר קצין מש' טרה: דרוש שוטר אחד לכל מכונית.

בינתיים נקטו בעלי המכוניות באופן ספונטני בשיטה של התנגדות פאסיבית. רוב בעלי הרשיונות נמנעו, מתוך סולי-דיות עם חבריהם הפחות מאושרים — מלהדביק את פתקיהם על זכוכית מכוני-תיהם — ובצורה זו מעלו בעד השוטרים להבחין בין מכונית "חוקית" ו"בלתי-חוקית".

כל אחד היה רוצה לחסל את כל העניין, לוא אפשר היה לסדר זאת בשקט, מבלי לעורר ביקורת ציבורית. מכיון שאין הדבר אפשרי תצטרך הממשלה להמשיך בדרך, אשר כל הצדדים הנוגעים בדבר מקללים אותה בליבם.

סולל-בונה - "שמשון" 1:0

מר נחום מן, מנהל חברת "שמשון" השונה והמפורסם, הצטיין ב"שאיבת" פיצר' יים מחברות הבטוח הבריטית עבור הנוק, שנגרם למפעל ב"הר-טוב" בימי מלחמת השיחרור. לבסוף החליט: די! הגיעה השעה לשקם, ברצינות, את בית-החרושת למלט.

ההחלטה "נחססה" בכוח הקוניוקטורה שנוצרה: בית החרושת היחיד למלט בארץ "נשר", (בעלות "סולל בונה" והחברה הי' מרכיבת להשקעות כארץ). שעוד בהתחלת שנה שעברה נאלץ לדאוג לשיווק תוצרתו בחו"ל, מפני עתה, עקב הממדים הענקיים של הבנייה בארץ, אחרי הביקוש ההולך וגדל, הפיקת "נשר" אינה עולה על 38 אלף טון מלט לחודש והביקוש מגיע ל-60 אלף טון. מהכמות הכללית משלשלת "סולל בונה" לתוך מחסניה 50 אחוז, והיתר

זהה את עצמך! תמונה זו צולמה ביום 18.11.50 בשעת התחרות בין "הפועל" ו"א.י.ק." במגרש "הפועל" ביפו. קורא שזוהה את פניו בתמונה ויפנה ראשו למערכת "העולם הזה" יזכה בפרס של 2 ל"י.